

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph. D. v právní věci

žalobce: T. N. H.
nar., státní příslušnost
ev. číslo:, t. č. bytem
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2017, č. j. OAM-159/ZA-ZA11-HA10-2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí žalobních bodů

2. Žalobce v žalobě uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalovaný podle něj provedl pouze základní dokazování a na základě toho konstatoval, že žaloba je nepřipustná a řízení zastavil (poznámka soudu: z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný nerozhodl o nepřipustnosti žádosti a řízení nezastavil, nýbrž žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany meritorně posoudil a rozhodl o tom, že se mezinárodní ochrana neuděluje). Žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany z důvodu ekonomického zabezpečení své rodiny žijící ve Vietnamu. Žalovaný se však nesprávně omezil pouze na formální hodnocení důvodů žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Při rozhodování o takové žádosti se však nelze omezit toliko na formální důvody, tedy na doslovné označení důvodů žádosti, nýbrž je třeba důvody zkoumat i z obsahového hlediska. Žalobce si je jednoznačně vědom skutečnosti, že pouze ekonomické potíže v zemi původu nejsou dostatečným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, nicméně je vždy třeba přihlédnout k celkové situaci žadatele o udělení mezinárodní ochrany, protože hodnocení důvodů pouze z formálního hlediska je přepjatým formalismem.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že dle předpovědi Mezinárodní organizace práce a Asijské rozvojové banky se očekává nárůst HDP Vietnamu o 14,5 % a nárůst trhu práce o 10,5 % do roku 2025, z čehož vyplývá, že ve Vietnamu dochází ke zlepšení řady sociálních ukazatelů. Podle žalobce však uvedené ukazuje pouze na to, že se v následujících letech předpokládá nárůst řady sociálních ukazatelů a nikoliv, že k němu skutečně dochází. V případě návratu žalobce do země původu tedy není relevantní předpoklad budoucího nárůstu pracovních míst. Naopak návrat žalobce bude mít negativní dopad na celou jeho rodinu včetně nezletilých dětí. Správní orgán se měl proto zabývat důvody pro udělení humanitárního azylu. Smysl tohoto institutu spočívá v tom, aby správní orgán mohl poskytnout osobě azyl i v situacích, kdy na ni nedopadají podmínky uvedené v § 12 a § 13 zákona o azylu. Jde o neurčitý právní pojem, který nemá definovatelné hranice a vytváří prostor pro humanitu správního orgánu. Avšak i v těchto případech musí být dodrženy všechny požadavky na správní rozhodování, tedy zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a řádné odůvodnění rozhodnutí.
4. Žalobce dále namítl, že mu nebyla řádně doručena výzva k seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí. Fikce doručení nastane pouze v případě, že písemnost byla uložena a adresát se o uložení dozvěděl z výzvy vložené do domovní schránky. Z výzvy by mělo vyplývat sdělení o uložení písemnosti, kterou si má ve lhůtě 10 dnů vyzvednout, a dále poučení o právních důsledcích pro případ nevyzvednutí si této zásilky. Žalobce však nebyl v souladu s § 23 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vyzván k převzetí písemnosti, pročez nedošlo k fikci doručení a žalobci bylo tímto postupem bráněno v uplatnění jeho procesních práv.

5. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření nejprve upozornil na kvalitu zpracování žaloby a na nepečlivost provedené argumentace, která je místy nesrozumitelná. Ačkoliv jde o žalobce z Vietnamu, žaloba o žalobci hovoří jako o ženě a zmatečně uvádí jeho obavu z povolání do Ukrajinské armády a z bezpečnostní situace v zemi původu. Dále zmatečně uvádí, že správní orgán rozhodl o tom, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla vyhodnocena jako nepřipustná a řízení o ní bylo zastaveno, přestože ve věci bylo rozhodováno meritorně a žádost nebyla vyhodnocena jako nepřipustná.
7. Žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek, nesouhlasil s nimi, neboť podle něj neprokazují, že by žalovaný v řízení porušil ustanovení zákona o azylu nebo správního řádu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce při pohovoru, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. V řízení bylo postupováno v souladu se zákonem o azylu a ustanoveními správního řádu, přičemž žalovaný nepovažuje rozhodnutí za vadné, nezákonné nebo nepřezkoumatelné.
8. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu řízení sdělil a dále opatřil informace o situaci ve Vietnamu z několika zdrojů, které považuje za zcela dostatečné. Žalobce na svých právech nebyl nijak zkrácen. S podklady pro rozhodnutí měl možnost se řádně seznámit. Ostatně žádné zkrácení na svých právech žalobce ani nekonkretizoval. Ve správním řízení bylo žalovaným objasněno, na základě tvrzení žalobce, že důvodem jeho žádosti je snaha o legalizaci pobytu na území ČR a ekonomické důvody, což sám žalobce odůvodnil tím, že finančně podporuje svoji rodinu ve Vietnamu. Žalobce dokonce převzal rozhodnutí o správním vyhoštění z území ČR a uvedl, že má přání zůstat v ČR a ve vycestování z tohoto území spatřuje pouze ekonomické následky. Podle žalobce by bylo ovšem výhodnější získat v ČR azyl (viz rozhodnutí žalovaného na straně 2). Jiné skutečnosti ovšem žalobce neuváděl. Žalovaný provedl hodnocení důvodů uváděných žalobcem v jeho žádosti podle § 12 až § 14b zákona o azylu, přičemž dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany, a to v žádné její formě, jak také bylo podrobně v napadeném rozhodnutí odůvodněno.
9. V dalším žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, podle něhož platí, že zákonodárce nekonstruoval azylové řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR nebo jako možnost získat zde pracovní povolení. V této souvislosti žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí není nezákonné.
10. K žalobním námitkám žalovaný dále odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, z něhož vyplývá, že žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, úvah či hodnocení se měl žalovaný vůči žalobci dopustit, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnosti.

Přitom se nelze spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.

11. Výše naznačeným požadavkům však v posuzované věci žalobce nedostál, neboť v žalobě pouze citoval ustanovení zákona o azylu, která měl údajně žalovaný porušit, avšak neuvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o která svá tvrzení o nezákonnosti opírá. Z postojů žalobce žalovaný jednoznačně dovodil, že důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu je především snaha žalobce o legalizaci jeho pobytu na území ČR a ekonomické důvody, což ostatně sám žalobce i v žalobě uvedl s tím, že podporuje rodinu ve Vietnamu. K uvedenému žalovaný konstatoval, že institut mezinárodní ochrany je institutem výjimečným a neslouží k úpravě rodinných či obdobných vazeb. V posuzované věci žalovaný vycházel nejen z výpovědi žalobce, ale také z podkladů, které žalovaný opatřil z několika zdrojů a s těmito podklady (založenými ve spise) měl žalobce možnost se seznámit. Žalovaný se zabýval všemi žalobcem sdělenými důvody a tyto hodnotil z pohledu naplnění všech jednotlivých forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany bylo vydáno bez jakéhokoliv projevu libovůle. Rozhodnutí nebylo nezákonné, žalobce nebyl zkrácen na svých právech, přičemž tento nesplňuje podmínky pro udělení žádné formy mezinárodní ochrany.
12. Nad rámec tvrzených důvodů se žalovaný zabýval i otázkou, zda v případě žalobce existovaly důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, přičemž takové důvody neshledal. Judikaturou NSS byly z důvodů pro udělení humanitárního azylu vyřazeny mj.: ekonomické obtíže žadatele, obtíže žadatele stran obživy či možnosti seberealizace a snaha o legalizaci pobytu na území ČR.
13. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Zdejší soud přezkoumal za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (účastníci řízení vyjádřili souhlas s takovým postupem a krajský soud současně nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné), v rozsahu uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
15. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů. Žalobní body vymezené žalobcem směřují zejména proti tvrzenému nesprávnému posouzení žádosti žalobce o udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. V mezích žalobních bodů zdejší soud uvedené rozhodnutí přezkoumal.
16. Ve vztahu k § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 a § 14b zákona o azylu však v žalobě žádný konkrétní žalobní bod uveden není. Soud tedy pouze obecně konstatuje, že se žalovaný správní orgán s ohledem na tvrzení žalobce ve vztahu k výše citovaným ustanovením zákona o azylu dostatečně vypořádal s veškerými zjištěnými skutečnostmi a řádně a podrobně je posoudil. Soud k věci dále doplňuje, že institut azylu slouží lidem, kteří jsou

v zemi původu pronásledování ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu), a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43).

17. Žalobce v žalobě především obecně namítal, že žalovaný provedl pouze základní dokazování a omezil se pouze na formální hodnocení důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Přitom žalobce žádal o tuto ochranu z důvodu ekonomického zabezpečení své rodiny žijící ve Vietnamu. K tomu žalobce poukázal na to, že si je sice vědom, že pouze ekonomické potíže v zemi původu nejsou dostatečným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, avšak doslovné označení důvodů žádosti je třeba zkoumat z obsahového hlediska a je třeba přihlídnout vždy k celkové situaci žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Důvody žalovaného, z nichž má vyplývat zlepšování řady sociálních ukazatelů ve Vietnamu, tedy předpověď Mezinárodní organizace práce a Asijské rozvojové banky o nárůstu HDP ve Vietnamu a nárůstu trhu práce, žalobce označuje za pouhý předpoklad a nikoliv důkaz, že k tomu skutečně dochází. Takový předpoklad nemůže být relevantním pro návrat žalobce do země původu, protože to bude mít negativní dopad na celou jeho rodinu, včetně nezletilých dětí. Humanitární azyl je volným prostorem pro humanitu správního orgánu. Při rozhodování o tomto azylu podle žalobce nebyly dodrženy všechny požadavky na správní rozhodování, tedy zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a řádné odůvodnění rozhodnutí.
18. Výše citovaným námitkám žalobce nemohl krajský soud přisvědčit. Podle § 14 zákona o azylu platí, že jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
19. K námitkám směřujícím proti neudělení humanitárního azylu pokazuje zdejší soud na ustálenou judikaturu správních soudů, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu v mezích, jaké jsou u přezkumu správního uvážení nutné, aby nenahrazoval uvážení správního orgánu uvážením svým (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55).
20. Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem o udělení mezinárodní ochrany je třeba zvažovat v rámci důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11.03.2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55, Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel

předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

21. Žalobce však neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by byly důvodem pro možné udělení humanitárního azylu.
22. Žalovaný se zabýval všemi skutečnostmi, jež žalobce ve své žádosti uváděl. K otázce udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu žalovaný uvedl že: „... se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací výše jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Jmenovaný je dospělou, plně právně způsobilou a praceschopnou osobou. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je dobrý. Nad rámec výše uvedeného správní orgán podotýká, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a jmenovaný se jeho udělení v průběhu řízení ani nijak výslovně nedomáhal a připomíná rovněž, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. V případě žadatele správní orgán skutečnosti hodné zvláštního zřetele neshledal.“
23. Podle názoru soudu je takovéto posouzení možnosti udělení humanitárního azylu žalovaným přezkoumatelné, dostatečně individualizované a odpovídající zásadám logiky. Soud tedy znovu zdůrazňuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je tedy otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ (viz usnesení NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Azs 15/2011-77).

24. Soud ve shodě s žalovaným v tomto kontextu uzavírá, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyl v případě žalobce zjištěn žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, národnosti Hoa a křesťanského náboženského vyznání, nikdy nebyl členem politické strany či jiné organizace. V době svého pobytu ve vlasti neměl žádné problémy, nikdy nebyl trestně stíhán. S vietnamským režimem nemá osobně žádné problémy a nikdy tam neměl žádné potíže. Vycestování z ČR pro něj bude mít pouze ekonomické následky. Je ženatý a má 2 nezletilé děti. Ve Vietnamu nemá možnost vydělávat peníze, protože je tam velká konkurence a žalobce nemá žádné vzdělání a nevlastní žádný kapitál. Obává se tedy pouze toho, že ve Vietnamu nebude mít možnost vydělávat tolik peněz, kolik vydělává na území ČR. Když měl na území ČR legální pobyt, vydělával peníze a ty zasílal nepravidelně své rodině do Vietnamu. Ročně posílal asi 3x nebo 4x peníze, většinou šlo o 2.000 až 3.000 USD a celková roční suma činila asi 7.000 USD. Jelikož nechtěl platit poplatky, peníze posílal po někom, kdo cestoval do Vietnamu. Pokud se tedy vrátí do země původu, nebude schopen zřejmě uživit svoji manželku a děti. Pokud ale získá legální pobyt na území ČR a bude moci podnikat, pak uživí sebe a svou rodinu.
25. Z výše provedené citace sdělení žalobce, které učinil v průběhu pohovoru a poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany (obě události ze dne 2. 3. 2017) bylo jednoznačně zjištěno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je především legalizace jeho pobytu na území ČR, přičemž návrat do vlasti odmítal právě z ekonomických důvodů, jelikož z území ČR finančně podporuje svoji rodinu ve vlasti.
26. Pokud jde o obavy žalobce ze zhoršení ekonomické situace jeho rodiny po jeho návratu do země původu, protože již nebude moci rodinu finančně podporovat z území ČR, pak k tomu soud ve shodě se správním orgánem zdůrazňuje, že ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, a není tedy ani není důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň konkrétní osoby byly skrytě namířeny proti určité národnosti, rasové nebo politické skupině, pak by totiž podle okolností daného případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Žádné takové okolnosti však v případě žalobce zjištěny nebyly.
27. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR. Hlavním důvodem podané žádosti byla legalizace dalšího pobytu žalobce na území ČR, jelikož tento pozbyl povolení k legálnímu pobytu na území ČR, v důsledku čehož mu bylo uloženo rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR (jak vyplývá z evidence Cizineckého informačního systému). Hlavním důvodem zahájení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany byla tedy snaha žalobce o setrvání na českém území a legalizace jeho pobytu v ČR. Přitom žalobce je plně právně způsobilou osobou, je za své činy plně zodpovědný, a měl by tedy být připraven i nést následky svého jednání. Legalizace dalšího pobytu na území ČR prostřednictvím řízení ve věci mezinárodní ochrany není relevantním důvodem pro udělení takové ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003). K obdobné situaci se vyjádřil NSS i v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs

187/2004, podle něhož je azylové řízení prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Také z právní úpravy vyplývá, že zákonodárce nekonstruoval řízení ve věci mezinárodní ochrany jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR nebo k získání pracovního povolení. Žádá-li tedy žalobce o legalizaci pobytu v ČR, musí se podrobit režimu jiného zákona, tedy zákona upravujícího pobyt cizinců na území ČR, bez ohledu na komplikace spojené s touto právní úpravou, aby nedocházelo ke zneužívání institutu mezinárodní ochrany.

28. Žalobce v žalobě zmínil pasáž z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, která se týkala předpovědi Mezinárodní organizace práce a Asijské rozvojové banky, podle nichž se očekává nárůst HDP Vietnamu a nárůst trhu práce, z čehož mělo vyplývat, že ve Vietnamu dochází ke zlepšení řady sociálních ukazatelů. Podle žalobce však jde pouze o předpoklady nárůstu a nikoliv to, že k tomu skutečně dochází. Krajský soud k tomu v kontextu napadeného rozhodnutí doplňuje, že uvedené zjištění vyplývá z Informace Mezinárodní organizace pro migraci – Vietnam – květen 2016, která konstatovala, že vytvoření Hospodářského společenství ASEAN (AEC) v roce 2015 je považováno za komplexní ekonomickou integraci pro rozvoj volného obchodu a pracovního trhu mezi členy ASEAN. Žalovaný v tomto kontextu skutečně v napadeném rozhodnutí uvedl, že Mezinárodní organizace práce a Asijská rozvojová banka předpovídají očekávání, že to povede k nárůstu HDP Vietnamu a k nárůstu trhu práce do roku 2025. Takový vývoj by jistě představoval zlepšení předmětných sociálních ukazatelů ve Vietnamu. Přestože žalobce zpochybňoval uvedené pozitivní předpoklady, neuvedl k tomuto konkrétní námitky ani důvody svých pochybností. Není sporu o tom, že uvedený růst by mohl vést nejen ke zlepšení ekonomické situace ve Vietnamu, ale i ke zlepšení řady sociálních ukazatelů v zemi původu žalobce. Pouhý předpoklad nárůstu pracovních míst do roku 2025 není sice pro žalobce zcela aktuální (žalobce má obavy, že nenajde pracovní uplatnění ve své vlasti), avšak dle poslední citované zprávy jsou ve všech provinciích Vietnamu státem provozované úřady práce a ve velkých městech existují i soukromé agentury. Vietnamské státní orgány tedy problematiku nezaměstnanosti řeší. Pokud by tedy žalobce potřeboval pomoci se zajištěním zaměstnání v zemi původu po svém návratu, má možnost požádat o pomoc pracovní úřad či asistenční službu. Také Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) poskytuje pomoc pro účely reintegrace migrantů (migrantům, kteří porušili pobytový režim, nabízí možnost důstojného a bezplatného návratu domů za asistence IOM). Společnost IOM a její partnerské organizace poskytují navrátilcům do Vietnamu společensko-ekonomickou podporu s cílem posílit jejich soběstačnost a užitečnost pro místní komunity (zahrnuje to pomoc při vyřizování náležitostí po příjezdu, dočasné ubytování, krátkodobou reintegrační asistenci, rekvalifikace, formální vzdělávání, zdravotní péči a další asistence podle potřeb navrátilce). Zde je však třeba upozornit, že žalobce má v zemi původu rodinné zázemí, a to svoji manželku a děti, kteří mu rozhodně budou nápomocni při jeho integraci do vietnamské společnosti. Ve shodě s žalovaným tedy krajský soud uzavírá, že ekonomické problémy v zemi původu v případě žalobce nelze rozhodně bez dalších okolností považovat za důvodné a podřaditelné taxativně stanovenému výčtu zákonných důvodů relevantních pro udělení azylu. V posuzovaném případě však ani tyto další okolnosti nebyly zjištěny.

29. K výše uvedenému krajský soud doplňuje, že ze správního spisu ověřil, že žalovaný při odůvodnění svého rozhodnutí vycházel nejen z výpovědi žalobce, ale také z informací z Cizineckého informačního systému a dále shromáždil potřebné informace vztahující se k politické a bezpečnostní situaci ve Vietnamu, včetně stavu dodržování lidských práv. V tomto směru vycházel z Informace MZV ČR ze dne 26. 5. 2015; zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických, Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2015 – Vietnam (13. 4. 2016); zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam – květen 2016; Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 – Vietnam (12. 1. 2017) a Výroční zprávy Amnesty International 2016/2017 – Stav lidských práv ve světě – Vietnam (22. 2. 2017).
30. V reakci na první žalobní bod uplatněný žalobcem v žalobě krajský soud uvádí, že s ohledem na výše uvedené žalovaný neprovedl pouze základní dokazování a současně není pravdou, že se nesprávně omezil pouze na formální hodnocení důvodů žádosti (ekonomické zabezpečení rodiny žijící ve Vietnamu). Žalobce v žalobě k uvedenému dokonce sám uvedl, že si je vědom, že pouze ekonomické potíže v zemi původu nejsou dostatečné pro udělení mezinárodní ochrany, avšak je třeba přihlédnout k celkové situaci žalobce. K tomuto však žalobce neuvedl nic bližšího a soud má za to, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí situací žalobce poměrně podrobně zabýval (viz výklad shora), přičemž vycházel jednak z výpovědi žalobce a jednak z informací, které shromáždil ohledně ekonomické, bezpečnostní a politické situace ve Vietnamu. Dostál tedy požadavkům vyplývajícím z našeho právního řádu a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž své rozhodnutí řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil.
31. Soud se dále zabýval uplatněnými námitkami žalobce ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
32. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.
33. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje ad a) uložení nebo vykonání trestu smrti, ad b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, ad c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo ad d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
34. Rovněž při posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu shora citovaných ustanovení žalovaný vycházel především z výpovědi žalobce, informací z Cizineckého informačního systému, a také z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické, ekonomické a bezpečnostní situace ve Vietnamu, včetně stavu dodržování lidských práv (viz citace zdrojů dokumentů výše).

35. Nejprve krajský soud poukazuje na to, že žalobce neuvedl (v žalobě ani v průběhu správního řízení) a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním testu smrti.
36. V případě žalobce nebylo možno dospět ani k závěru, že v případě návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Ostatně žalobce ani v žalobě takové okolnosti neuváděl.
37. Je pravdou, že státní orgány ve Vietnamu omezovaly základní práva, včetně svobody projevu, názoru, sdružování a shromažďování (informace Human Rights Watch, Výroční zpráva 2017 - Vietnam). Vietnamská vláda pokračovala v potírání nezávislých spisovatelů, bloggerů a aktivistů za lidská práva, jejichž činnost byla považována za hrozbu vlády Komunistické strany. Vietnamská vláda často používala mlhavé výrazy obsažené v jednotlivých ustanoveních trestního zákoníku k tvrdým zásahům proti disentu, přičemž mezi tyto výrazy patřilo „podkopávání národní jednoty“, „šíření protistátní propagandy“ a „zneužívání práv na demokracii a svobodu k narušování zájmu státu“. Během prvních devíti měsíců roku 2016 bylo postaveno před soud a odsouzeno nejméně 19 bloggerů a aktivistů. Často docházelo k fyzickým napadením lidsko-právních bloggerů a obhájců lidských práv ze strany anonymních mužů, u nichž se zdálo, že jednají beztrestně a se souhlasem státu. Omezování svobody pohybu je používáno k zabránění účasti bloggerů a aktivistů na veřejných akcích. Výše uvedená zjištění se však vůbec nevztahují na případ žalobce, a to vzhledem k jeho důvodům uváděným v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce žalovanému sdělil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany či obdobné organizace, a že s vietnamským režimem neměl osobně nikdy žádné problémy. Své obavy z návratu do vlasti směřoval pouze k tomu, že nebude schopen uživit svoji manželku a děti. Jeho případu se tak přímo netýkají ani závěry uvedené ve Výroční zprávě Amnesty International 2016/2017 – Stav lidských práv ve světě – Vietnam (ze zprávy vyplývá, že členové nezávislých aktivistických skupin, pokoušející se vykonávat svá práva na svobodu projevu, sdružování a pokojného shromažďování, čelili pravidelnému zastrašování, sledování a omezování pohybu ze strany policie a osob podezřelých ze spolupráce s bezpečnostními složkami) nebo závěry uvedené Ministerstvem zahraničních věcí Spojených států amerických ve Zprávě o dodržování lidských práv v roce 2015 – Vietnam (mj. uvádí případy porušování lidských práv, které zahrnovaly svévolné a protiprávní zbavení života, policejní útoky a tělesné tresty, svévolné zatýkání a věznění občanů kvůli politickým aktivitám). Žalobce žádné takové dopady do svého života netvrdil.
38. Naopak z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, č. j. 98851/2015-LPTP ze dne 26. 5. 2015, vyplývá, že v případě občanů Vietnamu, navracejících se po dlouhodobém pobytu v zahraničí zpět do vlasti, je zcela zásadní rozlišení důvodů tohoto jejich pobytu. Součástí státní politiky Vietnamu je umožnit vycestování co nejširšímu okruhu obyvatel. V současné době jich takto pobývá mimo území Vietnamu několik milionů a příjmy, které posílají ze zahraničí svým rodinám ve Vietnamu, jsou při místní absenci sociálního

zabezpečení, zcela zásadní položkou, která umožňuje obrovskému množství místních obyvatel vyrovnat tento handicap. Státní fiskální a důchodová politika s těmito příjmy v zásadě počítá a státem řízená podpora vycestování tak narůstá do obrovských rozměrů. Jde o příjem, který by stát nebyl schopen kompenzovat. Zkušenosti zaměstnanců MZV i kolegů z ostatních členských států EU ukazují na to, že občan Vietnamu je schopen udělat prakticky cokoli pro to, aby se dostal do zahraničí a zde se dlouhodobě či trvale usídlil. Stát toto podporuje a je ochoten přehlédnout i prostředky, které jsou spojeny s tímto cílem. Pravděpodobně by příliš nevadila ani snaha o získání mezinárodní ochrany, pokud by nebyla podpořena ostřejší až zostuzující kritikou režimu ve Vietnamu, popř. Komunistické strany nebo jejich konkrétních představitelů. Problém může spíše nastat u neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v soukromoprávní rovině, a to v případě, pokud jde o osobu, která se za účelem cesty do zahraničí zadlužila a při příliš brzkém návratu nebude schopna tyto dluhy splácet. Vymáhání těchto dluhů může být ve Vietnamu velmi nevybíravé. Ze zkušeností ostatních členských zemí EU je velmi rozšířena praxe podávání žádostí o mezinárodní ochranu ze strany osob, jejichž motivace je založena pouze na ekonomických důvodech a za účelem získání pobytového oprávnění jsou ochotni využít jakoukoliv možnost, kterou jim právní řád přijímací země nabízí. Rozlišování mezi riziky, která hrozí osobám patřícím mezi skutečné kritiky režimu a riziky hrozícími osobám, které ve skutečnosti nikdy podobnou aktivitu nevyvíjely, je tedy naprosto zásadní.

39. V posuzované věci je třeba opět připomenout, že žalobce nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace a v tomto směru se nikdy žádným způsobem neangažoval. Během pohovoru potvrdil, že ani v době před jeho prvním odjezdem z vlasti v roce 2008, stejně jako v době jeho tří nebo čtyř dalších pobytů ve vlasti, naposledy od listopadu 2015 do dubna 2016, neměl žádné potíže se státní vietnamskou mocí. V uvedeném případě tedy lze uzavřít, že státní vietnamské orgány nejevily o osobu žalobce žádný zájem před jeho odjezdem z vlasti a rovněž ani za již zmiňovaných pobytů ve vlasti. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl nijak aktivní v kritice vietnamského režimu, není zde žádný důvod domnívat se, že by se o jeho osobu zajímali představitelé tohoto režimu po jeho současném návratu do vlasti. Ekonomické důvody či ekonomická situace žalobce a jeho rodiny nejsou s ohledem na výklad provedený výše těmi důvody, které by byly relevantní z hlediska hrozby vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobce ani takové souvislosti, které by mohly působit případné ponižující zacházení, neuváděl (v žalobě ani v průběhu správního řízení). Vyhodnocením výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země a posouzením jeho hlavních důvodů k odchodu z vlasti (při porovnání s aktuálními informačními zdroji) lze ve shodě s žalovaným uzavřít, že žalobci v případě jeho návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
40. Žalobci rovněž nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť z výše citovaných informačních pramenů je známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení zákona o azylu. Rovněž případné vycestování žalobce nepředstavuje po posouzení informací o zemi původu ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, neboť je na

zvážení žalobce, jakým způsobem si v případě svého zájmu upraví další pobyt na území ČR.

41. Žalobce tedy nesplňoval ani zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu.
42. Žalovaný se zabýval všemi žalobcem sdělenými důvody, které hodnotil z pohledu naplnění všech jednotlivých forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci bylo vydáno bez jakéhokoli projevu libovůle v rozhodování. Nad rámec tvrzených důvodů se žalovaný zabýval i otázkou, zdali jsou v případě žalobce splněny důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, avšak takové důvody neshledal (viz výklad výše). Pro úplnost lze připomenout, že z důvodů rozhodných pro udělení humanitárního azylu byly Nejvyšším správním soudem vyřazeny mj. ekonomické obtíže žadatele o azyl (rozhodnutí ze dne 31. 10. 2003, sp. zn. 4 Azs 23/2003), obtíže žadatele o azyl ohledně obživy či možnosti seberealizace (rozhodnutí ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 5 Azs 3/2003) a snaha o legalizaci pobytu na území ČR (rozhodnutí ze dne 25. 8. 2011, sp. zn. 4 Azs 7/2011).
43. Krajský soud závěrem uvádí, že žalovaný ve věci zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si informace o situaci ve Vietnamské socialistické republice z několika zdrojů. Napadeným rozhodnutím nebyl žalobce zkrácen na svých právech, přičemž měl možnost (nic mu v tom nebránilo) se řádně seznámit s podklady pro rozhodnutí, obsaženými ve správním spise (viz výklad dále). Napadené rozhodnutí je srozumitelné a podrobně odůvodněné, soud nemá pochybnosti o jeho zákonnosti. Naopak formulace některých žalobních námitek byla provedena příliš obecně a nikoliv konkrétně, protože na ně bylo možno reagovat také pouze v obecné rovině (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).
44. Poslední žalobní námitka se týkala tvrzení žalobce, že mu nebylo řádně doručeno předvolání k seznámení se s podklady před vydáním napadeného rozhodnutí, neboť žalobce nebyl v případě uložení takové písemnosti vyzván k jejímu převzetí. Žalobce z uvedeného dovodil, že mu bylo bráněno v uplatnění jeho procesních práv. K uvedenému soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 2. 3. 2017 požádal písemně o odchod do soukromí z Příjímacího střediska Zastávka. Aby mohlo být takové žádosti vyhověno, bylo nezbytné, aby žalobce v žádosti uvedl řádnou adresu jeho pobytu. Žalobce jako svoji adresu v této žádosti ohlásil: Jak plyne z dalšího obsahu správního spisu, na uvedené adrese se žalobce sice zdržoval (tuto adresu uváděl jako adresu svého pobytu i v dalších písemnostech založených ve správním spise), ale nepřebíral zde řádně poštu. V souladu s § 24 zákona o azylu bylo žalobci doručováno v průběhu správního řízení na adresu pro doručování, kterou za tímto účelem Ministerstvu vnitra sám sdělil. V takové situaci je vždy důležité, aby si cizinec na adrese, kde se zdržuje, řádně označil poštovní schránku svým jménem, o čemž je také vždy poučován. Rovněž ust. § 77 zákona o azylu upravuje možnost změny místa hlášeného pobytu z azylového (pobytového) střediska na soukromou adresu. Pokud pak jde o tyto změny místa hlášeného pobytu na základě žádosti žadatele o mezinárodní ochranu, jejímž cílem je nová privátní adresa, je nezbytné, aby změna adresy pobytu měla určitá pravidla. Je totiž vždy nutné zajistit dostupnost

žadatele pro úkony spojené s řízením ve věci mezinárodní ochrany, protože to je jediným účelem pobytu žadatele na území ČR.

45. V nyní posuzované věci bylo třeba vycházet z toho, že žalobce uvedl jako svoji adresu pobytu (privátu) a současně adresu pro doručování písemností v souvislosti s řízením o udělení mezinárodní ochrany adresu: Na tuto adresu mu bylo třeba také doručovat jednotlivé písemnosti v průběhu správního řízení. Jak plyne ze správního spisu, žalobci bylo předvolání k seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 10. 8. 2017 (předvolání na den 28. 8. 2017 v 8:30 hod. na pracovišti Odboru azylové a migrační politiky Zastávka) doručováno na jím sdělenou adresu:, a to dne 14. 8. 2017, přičemž poštu si zde nepřevzal. Žalobce se sice na uvedené adrese podle všech okolností zdržoval, vyplývá to i ze smlouvy o poskytnutí ubytování pro období od 22. 2. 2017 do 22. 2. 2019 (založena ve správním spisu), ale zřejmě si zde neoznačil poštovní schránku svým jménem, protože mu nebylo možno písemnosti na tuto adresu doručovat a pro poštovního doručovatele byl „adresátem neznámým“ (jak bylo uvedeno na obálce předvolání založeného ve správním spise). Žalobce věděl, že musí být dostupný pro úkony spojené s řízením ve věci mezinárodní ochrany, a to i přesto, že opustil příjmací středisko a odešel bydlet do soukromí. Tuto svoji dostupnost i přes pokyny správního orgánu nezajistil. Z výpovědi žalobce mimo jiné vyplývá, že za podobnou nesoučinnost již byl v podstatě „sankcionován“, a to v podobě dřívějšího zrušení jeho pobytového oprávnění, neboť v místě hlášeného bydliště nebyl při konaných pobytových kontrolách, které předcházely zrušení pobytového oprávnění, opakovaně nikdy zastižen. Takové zásadní situace spojené s dostupností žalobce pro úkony prováděné správními orgány, žalobce zcela ignoruje. Žalobce se tedy i v nyní posuzované věci přes řádné předvolání nedostavil ke správnímu orgánu k seznámení se s podklady rozhodnutí dne 28. 8. 2017. Ze správního spisu je také zřejmé, že žalobce se nedostavil ani na předvolání k převzetí si konečného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dne 19. 9. 2017. O vydání stejnopisu napadeného rozhodnutí žalobce požádal až dne 2. 10. 2017, přičemž opět v žádosti uvedl jako místo svého hlášeného pobytu na území ČR adresu: Z uvedeného je zjevné, že se žalobce na uvedené adrese zdržuje, avšak správními orgány záměrně neposkytuje svoji součinnost a poštu si zde nepřebírá. Účelem pobytu žadatelů o mezinárodní ochranu v příjmacích či pobytových střediscích je zajištění rychlé komunikace správního orgánu s žadatelem při provádění jednotlivých správních úkonů v rámci řízení o mezinárodní ochraně. Pokud tedy žalobce požádal o odchod do soukromí z příjmacího střediska, pak i po povolení k opuštění tohoto příjmacího střediska musí žalobce zajistit svoji dostupnost pro úkony spojené s řízením ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce tak ale v uvedené věci nepostupoval, protože musí nést následky svého jednání. Vzhledem k tomu, že poštovní doručovatel dne 14. 8. 2017 uvedl na obálce s předvolánkou ze dne 10. 8. 2017 k seznámení se s podklady rozhodnutí dne 28. 8. 2017 na pracovišti OAM Zastávka (adresováno žalobci na adresu jím uvedeného pobytu:), že adresát je na uvedené adrese neznámý, musel správní orgán postupovat ve smyslu § 24 odst. 4 zákona o azylu. Podle posledně citovaného ustanovení se písemnost určená účastníku řízení, jehož pobyt není znám, uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, které je nejbližší místu jeho hlášeného pobytu. Žalobce ohlásil svůj pobyt na adrese v, ul., tedy nejbližší se nacházelo zařízení v Zastávce u Brna, kde také zásilka byla pro žalobce uložena. Jelikož si zásilku žalobce nevyzvedl, bylo třeba ji 10. dnem od uložení považovat za doručenou. Dnem 25. 8. 2017 tak bylo třeba považovat tuto písemnost za doručenou. V důsledku nedostatečného poskytnutí

součinnosti při přebírání pošty a při úkonech správních orgánů ve věci mezinárodní ochrany se žalobce následně dne 28. 8. 2017 nedostavil k seznámení se s podklady rozhodnutí. V této souvislosti soud poukazuje také na to, že žalobce v žalobě neuplatňoval žádné námitky směřující proti obsahu správního spisu a proti podkladům vydaného rozhodnutí, které správní orgán v této věci zajistil.

46. Žalobci byla tedy v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána dne 28. 8. 2017 možnost se seznámit s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání, avšak tento se k seznámení se s podklady nedostavil a ani se žádným způsobem z tohoto správního úkonu neomluvil, přestože mu bylo předvolání k tomuto úkonu doručeno v souladu s § 24 zákona o azylu.

V. Závěr a náklady řízení

47. Soud tedy neshledal uplatněné žalobní body za důvodné a nad rámec těchto žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
48. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný (žaloba byla zamítnuta), pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.